

ἔχουμεν ἀναλάβει, νὰ γράψωμεν μακρὰς καὶ οὐσιαστικὰς ἐπιστολάς, νὰ διηγήσωμεν σοβαρὰ καὶ μὲ βάθος μὲ ἐκείνους ποὺ μᾶς περιστοιχίζουν. Μᾶς διδάσκει ἀκόμη διὸ εἶναι γλυκὺ νὰ σκέπτεται κανεὶς τοὺς ἀπόντας μέσα εἰς τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν. Ὁ ἐπίμονος ρυθμὸς τῆς βροχῆς, ὅμοιος μὲ τὸν παλμὸν τῆς καρδίας, μᾶς πλησιάζει πρὸς τὸ παρελθόν. Διηγείται τὸ παρελθὸν γλυκὰ καὶ μὲ εὐλάβειαν, μὲ τὴν χαμηλὴν καὶ μελάγχολον φωνὴν του. Μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸν ἐρημωμένον οἶκον τῆς ἀναμνήσεως καὶ μᾶς περιάγει μεταξὺ τῶν παλαιῶν μυοτικῶν, τῶν ἐξιτῆλων χρωμάτων, τῶν οπασμένων στολισμάτων, τῶν λησμονημένων μελαγχολιῶν, ποῦ ἀποπνέουν θάνατον καὶ νύκτα, τῶν λουλουδιῶν, τῶν μισομαραμμένων, ποῦ διατηροῦν ὅμως ἀκόμη τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρώμα των.

Ὅταν ἔξω λάμπῃ ὁ ἥλιος, οὕς καλῇ νὰ ἰδῇτε μῆπως κατὰ τύχην ἡ Εὐτυχία περνᾷ ἐπάνω εἰς τὸ θερμὸν πεζοδρόμιον ἢ ἐπάνω εἰς τὸν χρυσοῖζοντα δρόμον. Ἀλλὰ βρέχει. Καὶ τίποτε δὲν περνᾷ... Ἡ Εὐτυχία εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ σπῆνι σας, εἰς τὸ σπῆνι τῆς ζωῆς σας, πλη-

σίον σας, κοντὰ σας. Καὶ ὀνομάζεται ἀγάπη, ἀφοσίωσις, ἐργασία, θυσία, αὐταπάρνησις ἢ—τὸ ὅποιον σημαίνει καὶ τὰ τέλῃ αὐτὰ—ὑπομονή...

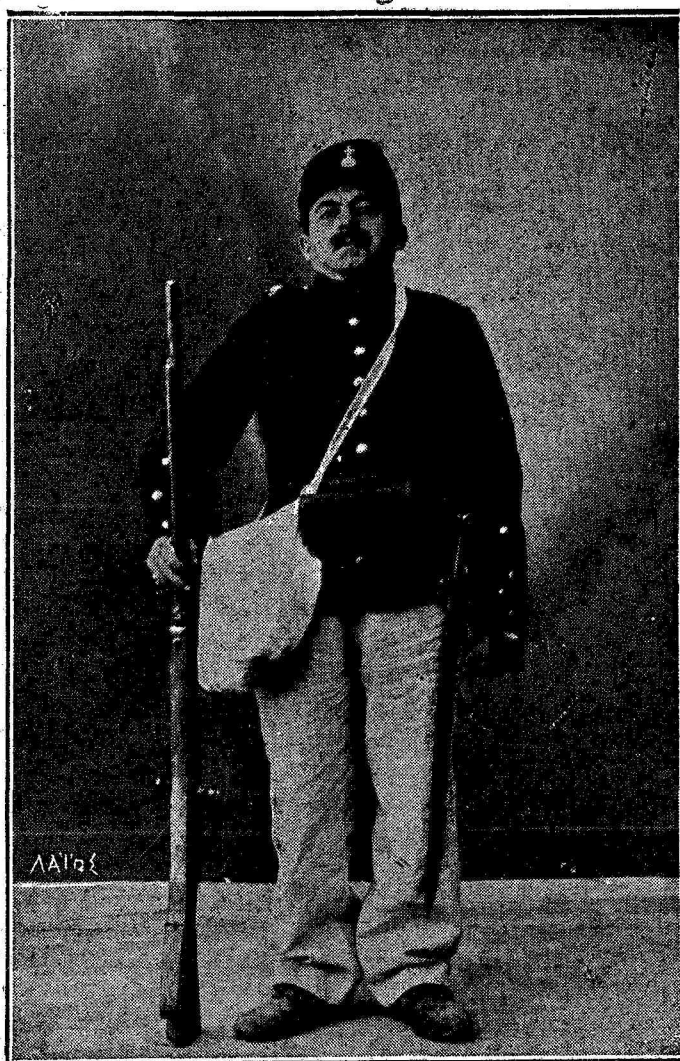
*

Αὐτὰ λέγει ὁ ξένος χρονογράφος. Καὶ ἐγὼ ἐσκεπτόμην, διὸ ἡ βροχή, ἡ συνεχὴς καὶ ἐπίμονος βροχή, θὰ ἔδιδεν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἀκριβῶς τὰς ἀρετὰς ποῦ μᾶς λείπουν: τὴν ἐπιμονήν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἐργασίαν, τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθήκον, τὴν αὐτοθυσίαν, τὴν ἐμπεριστατωμένην σκέψιν. Βλέπων τί προτερήματα θὰ μᾶς ἐχάριζεν ἡ βροχή, σκέπτομαι, διὸ ἡ κυρία, ἡ μεγάλη, ἡ ἀθεράπευτος ἴσως ἀφορμὴ δλων τῶν ἐλαττωμάτων μας εἶνε ὁ ἥλιος. Ἐκύτταξα τὸ οὐρανόν, ὅπου ὁ ἐπίμονος ἥλιος διέλυε τὰ τελευταῖα σύννεφα, τὰς τελευταίας ἐλπίδας τῆς βροχῆς καὶ μία φωνὴ μου ἐξέφυγε:

— Ζήτω ἡ βροχή!

Ο ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

Ὁ Σαγὼρ ὡς «Ἀνθρωπος τῆς ἡμέρας».